

Междучасие.

Звжнеца удари. Излизат от клас.
 На збуни притискат се из коридора.
 Заприщат се стълбите с буен талаз.
 Цел хаос от шум е и вътре и в двора.

Прилича — за отдих в часа отреден,
 Учйлището по шумжт, по игрите
 На кошер, когато през пролетен ден
 Из него неспирно забржмкат пчелите.

Турло прах из стаите, дето се борят,
 Из двора гжмжило — тук тичат едни,
 Там други за нещо говорят.

И скрити зад жгжла техни другари
 Обржщат се плахо на разни страни
 И над тех извива се дим от цигари.

Два мира.

Два мира сме различни вий и аз,
 В посоки разни гледат ни очите:
 С мен днешното е, бждащето — с вас.
 Аз сжм живста, вие сте мечтите.

Из сжщий пжт, из който сжм вжрвял,
 Вжрвите вий сега с надежди смели.
 Разбирам ви, но моята печал
 Е чужда вам, не сте я доживели.

Смирен и благ кжм вас, деца любими,
 Вий не тжрпите никакжв сжвет —
 Дано сте всевга тжй непримирими.

Кой знай! Но на живота щом вжлните
 Ви залюлеят по широкий свет,
 За всичко, вервам, вий ще ми простите.

Разходка.

— На полето! викат гржмко всички.
 Победи ме буйната им младост:
 Като пуснати от клетка птички
 Стаята напущат с шумна радост.

41992